

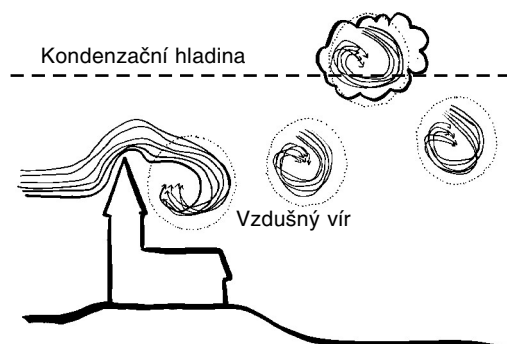
Oblačnost

Oblaky vznikají nejčastěji tak, že vzduch samovolně stoupá, nebo je donucen stoupat směrem vzhůru, přičemž se ochlazuje a dává vzniknout oblakům.

Při slunečném počasí dochází k rozdílnému zahřívání zemského povrchu, některé povrchy (asfaltová plocha, pole se zralým obilím, holá

půda) se zahřívají více než plochy jiné (les, vodní plocha). Od povrchu se ohřeje i přiléhající vzduch, a protože je teplý vzduch lehčí, začne stoupat. V meteorologii se tomuto jevu říká **konvekce**. Ve výjimečných případech je možné konvekci dokonce vidět. Znamé zrcadlení vzduchu nad horkou silnicí není nic jiného než viditelný, rychlý výstup přehřátého vzduchu.

Oblaky vzniklé konvekci se vyznačují rovnou základnou (spodní část oblaku), která se drží na úrovni kondenzační hladiny. K takto vznikajícím oblakům patří Cumulus (kupa).

Jiný druh mraku, Stratocumulus, vzniká po výstupu vzduchu vlivem **turbulence**. Když vítr překonává nějakou překážku (dům, strom, horu), tvoří se za překážkou silné vzduchové víry. Víry se v pravidelných intervalech od překážky uvolňují a jsou proudem větru unášeny dál. Ve vzduchu je tedy stále přítomno obrovské množství vírů různých velikostí. Pokud vzduchové bubliny tímto způsobem vystoupí nad kondenzační hladinu, vznikne oblak. Kvůli přítomnosti vírů, které provázejí vznik nového oblaku a pronikají do všech směrů, nemá oblak žádné rovné, nebo uhlazené linie, je podobný spíše potřhanému chuchvalci. Turbulence je jedna z nejčastějších příčin vzniku oblaků ve spodní atmosféře.

Od roku 1956 se používá na celém světě jednotná klasifikace oblaků. Podle mezinárodního atlasu oblaků je definováno **deset základních druhů oblačnosti**. Každý druh může mít ještě své tvary, odrůdy a zvláštnosti. Každý druh oblaků se vyskytuje v jiné výšce. Oblačnost byla úmluvou rozdělena **do tří pater**: vysoké, střední a nízké, rozeznáváme tedy oblačnost vysokou, střední a nízkou.

Vysoké oblaky

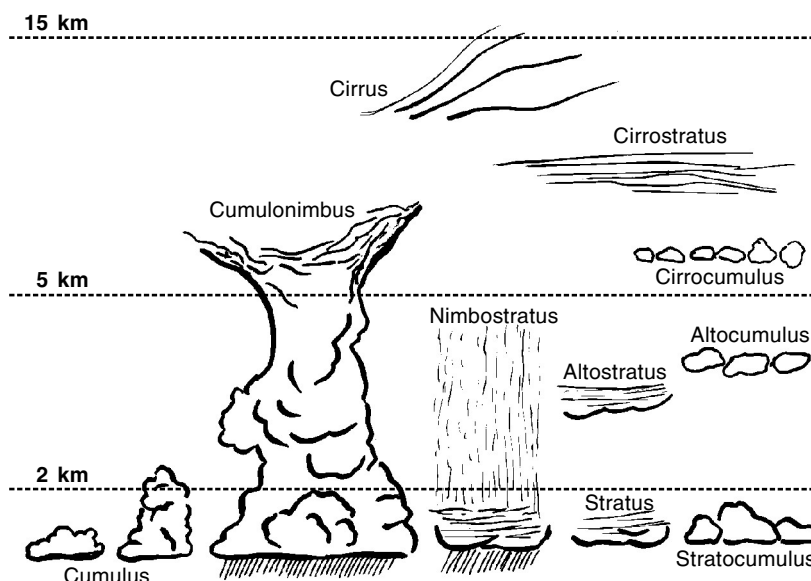
se vyskytují od 5 do 15 kilometrů, skládají se z ledových krystalků, nevypadávají z nich srážky.
(Cirrus/řasa, Cirrocumulus/řasová kupa, Cirrostratus/řasová sloha)

Střední oblaky

se vyskytují ve výšce 2-7 kilometrů, lidově se jím říká „velké beránky“ srážky z nich nevypadávají.
(Altostratus/vysoká sloha)

Nízké oblaky

dosahují maximálně 2 kilometrů od povrchu Země. Často se jedná o měkké, načechrané mráčky. Jsou tvořeny kapičkami vody, srážky z nich vypadávají pouze výjimečně. (Stratocumulus / slohová kupa, Stratus / sloha)

Oblaky zasahující do dvou a více pater jsou spojeny s intenzivními srážkami, jsou to obvykle dešťové nebo bouřkové mraky. (Altostratus/vysoká sloha, Nimbostratus/dešťová sloha, Cumulus/kupa, Cumulonimbus/dešťová kupa, bouřkový mrak)

Oblačnost se určuje podle toho, **kolik osmin oblohy je pokryto oblačností**. Celkovou pokrývnost určujeme odhadem a to tak, že si všechny oblaky na obloze představíme shrnuté bez mezer dohromady. Pak odhadneme, kolik osmin oblohy zabírají. Stupeň pokrytí pak slovně pojmenováváme jako jasno, skoro jasno, polojasno, skoro zataženo a zataženo (viz tabulka).

Slovní označení	Pokrytí oblohy
Jasno	1/8
Skoro jasno	1/8 až 2/8
Polojasno	3/8 až 4/8

Slovní označení	Pokrytí oblohy
Oblačno	5/8 až 6/8
Skoro zataženo	7/8
Zataženo	8/8

